

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2020
Augusts

Kāpt kalnā

*„...ir pienācis laiks mosties no miega,
jo pestīšana mums tagad ir tuvāk nekā toreiz,
kad sākām ticēt.” (Rom 13, 11)*

BŪT BEZ GRĒKA KĀ MARIJA

Lai cilvēks dzīvotu, nav jāgrēko. Tā vizmaz ir pateikts Radišanas grāmatas 4. no-
daļā, kurā ir stāstīts par Ābelu un Kainu. Dievs sacīja Kainam: „Kāpēc tu skaisties, kāpēc tavš vaigs novērsies? Vai tu nebūtu

uzlūkots, ja būtu darijis labi? Un ja slikti tu dari – grēks pie durvīm apmeties, tas tevi iekāros, bet tev pār to jāvalda!” (Rad 4,6-7) Daudzi, ja ne visi, saka un apgalvo, ka grib būt laimīgi, bet ar grēku cīnīties un valdīt pār to reti kurš vēlas. Cilvēks pats sevi nav radījis un izdomājis. Katrs no mums ir piedzimis būdams „gatavs”: ar nemirstīgu dvēseli, ar ilgām pēc laimes un vēlmi būt milētam. Tikai vēlāk sākās kaut kādas komplikācijas. Ir ļoti svarīgi un būtiski atgriezties pie „sākuma”. Tur un tajā, kur ir tikai Dievs un mēs, Radītājs un radījums. Tur un tajā – „sākumā” – mēs esam un paliekam Dieva gribēti, Dieva radīti mīlestības dēļ. Lidzīgi tam, kā „sākumā” ikviens esam Dieva gribēti un, ja tā drīkst teikt – “ieplānoti”, tā pašās beigās mums katram ir paredzēta mūžība. Tam var ticēt un tam var arī neticēt. Jēzus Kristus, Tēva Dēls, no Jaunavas Marijas dzimušais, ir „Dieva radījumu sākums – Pirmdzimtais”.

Atgriezties pie „sākuma” nozīmē atgriezties pie Viņa. Un vienalga, kur mēs Viņu atradīsim, vai Betlēmē, vai uz Golgātas, Viņam vienmēr ir līdzās Māte.

No paša „sākuma” katra cilvēka mūžīgais uzdevums ir svētums. Tas nav fakultatīvs uzdevums tiem, kuri to grib un kuriem,

piemēram, patik būt par askētiem. Svētums ir mērķtiecīga savas cilvēciskās esamības realizēšana. Pat pirmdzimtais grēks un to daudzo grēku struktūras, kurās mēs dzīvojam savā ikdienā, nespēj mūs piespiest pakļauties ļaunuma nebrīvei – grēkam. Sākumā vienmēr ir jādziedina dvēsele, lai vēlāk varētu izdziedināt miesu. Sākumā ir jāuztraucas par Kunga lietām, lai varētu sakārtot to, kas attiecas uz šīs zemes dzīvi.

Mēs, protams, neesam tādi, kā Bezvainīgā, tomēr mēs esam Viņai veltīti; esam Viņas bērni. Ir jāzina un jāsaprot, ka nav teikts, ka mums nākotnē būs liegts būt par „svētiem un nevainīgiem” tāpat kā Viņa (sal. Ef 1,4). Atšķirība ir tikai viena: Viņa uz mūžiem jau no „sākuma”, bet mēs – nomazgāti ar Kristus

Asinīm, pēc daudzām cīņām un kaujām ar grēku. Caur Jaunavu Mariju – caur Bezvainīgo – mūs sasniedz atklāsmē, ka Dievs savā pirmsmūžīgajā plānā jau visu mums ir sagatavojis. Pateicoties Dieva Dzemdētājai, mēs redzam, ka Dievam nekas nav neiespējams. Caur Marijas jaunavību mēs sastopamies ar patiesību, ka tikai Dievs ir Tēvs un mums, cilvēkiem, ir jāilgojas pēc svētuma. Caur Marijas Debesis uzņemšanu mēs rodam apstiprinājumu cerībai, ka, tāpat kā Viņa, arī mēs varam kļūt par Debesu valstības iemītniekiem.

**Priesteris
Vjačeslavs Bogdanovs**

DIEVMĀTES ATKLĀSME FATIMĀ

Katrs 13. datums Fatimas atklāsmē norāda uz Dievmātes rūpēm par ticīgajiem un Baznīcu.

To, ka dzīvē ienāk arī ciešanas, pārbaudījumi un kārdinājumi, redzam 13. augusta atklāsmē. Fatimas bērni – Lūcija, Žasinta un Frančesko – tiek vajāti un piedzīvo īstu „gara nakti”. Ticība tiek pārbaudīta līdz pat nāvei, kad bērni, lai nevajadzētu atklāt Dievmātes doto noslēpumu, par ticību ir gatavi mirt. 13. augustā viņi nevar apmeklēt Dievmātes parādīšanās vietu, jo policijas prefekts bērnus ievieto izolatorā.

Fatimas bērni nonāk preses uzmanības centrā, brīvmūrnieku partija, kas Portugālē tobrīd ir pie varas, vēlas notikumus izmantot savai reklāmas kampaņai, tāpēc grib atrast pretrunas bērnu teiktajai, norādot uz ticīgās tautas un Baznīcas tumsonību. Tomēr bērnu atpazīstamība iegūst pretēju efektu – arvien vairāk cilvēku sāk interesēties par Fatimas atklāsmēm. 1917. gada 12. septembrī uz parādīšanās vietu ierodas ap 30 tūkstošiem cilvēku. Bērnus atbalstīt no Baznīcas autoritātēm parādās tikai daži priesteri, izrādot privātu iniciatīvu. Cilvēku pulis piepilda ieleju, un Lūcija aicina uz lūgšanu. Pūļa paklausība mazajai meitenei ir pārsteidzoša. 13. septembrī Jaunava Marija parādās bērniem pēc piedzīvotā ciešanu laika. Marija saka, ka ir apmierināta ar bērnu pienesto upuri.

13. septembra atklāsmē Dievmāte aicina turpināt lūgties un atklāj Sāpju Dievmāti, Karmela Dievmāti un vairāku svēto klātbūtni, norāda uz ticības pārbaudījumiem, kontemplatīvo dzīvi un svēto nozīmi ticības ceļā.

Atklāsmes morālā nozīme atklājas tad, kad Dievmāte māca, kā rīkoties, lai nonāktu debesīs. Viņa runā par atgriešanos, Rožukroņa lūgšanu un upuriem, lai glābtu dvēseles no elles. Ciešanu nozīme ticības dzīvē ir pestījoša. Nozīmīga ir dziedināšanas lūgšana, tuvāk mīlestība un aizlūgšanas.

Anagōgiskā jeb eshatalōgiskā nozīme runā par to, ka Fatimas visas atklāsmes 13. datumos ir vērstas uz 13. oktobri – Dieva godības atklāšanos. Visi mēnešu 13. datumi cilvēkus sagatavo šim mirklim. 13. oktobrī Marija dos zīmi, saules brīnumu. Zīme būs neapstrīdama, lai cilvēki varētu izvēlēties būt „par” vai „pret”.

Jāpiebilst, ka katrai Fatimas atklāsmes daļai ir alegoriska nozīme, kas koncentrēti un vienkārši atklāj cilvēkam svētuma ceļu, dzīves jēgu, kā arī stiprina ticīgos viņu ticības ceļā. Tā ir Marijas vēsts cilvēcei. Jēzus un Marija Dieva sirdi atklāj kopā: Jēzus atklāj Vārda spēku, Marija – klusumu un pazemību. Abi kopā Dievu ļauj iepazīt tuvāk un dziļāk.

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

SVEICIENI PĒC MARIJAS SKOLAS VASARAS SESIJAS!

No 3. līdz 12. jūlijam Jaunaglonā notika Svētās Marijas no Nācaretes, Baznīcas Mātes, Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolas sesija. Dienas bija priecīga satraukuma piepildītas. Es pats skolas vasaras sesijā piedalījos pirmo reizi, un tas bija liels piedzīvojums. Tāpat īpašs prieks par māsām Kristū no Madonas katoļu draudzes:

Anitu, Emiliju, Ilzi un Mārīti, miļām un pazīstamām sejām, kas kuplināja apmēram 120 skolas kalpotāju un audzēkņu pulciņu.

Miļie avizes „Kāpt Kalnā” lasītāji, skatīties bildes Marijas skolas mājaslapā un par sesijā notikušo izvaicāriet māsas, jo Dievs kā vienmēr bija un ir ļoti, ļoti labs!

Mīlu jūs visus – **Matiss Dukajskis**

IZZINĀT SAVU SIRDĪ, LAI TIEKTOS PĒC MŪŽĪGĀ CEĻA

(SAL. PS 139, 23-24)

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Rožukroņa pārdomās atvērsim tiesas un šausiņas noslēpumu. Cerams, ka tas palīdzēs turpināt ticības ceļu caur pārbaudījumiem, kā arī mudinās formēt savas sirdis tikumos.

Jēzus tiesas kontekstā gribas piesaukt šādu praviešu teikumu: Viņš ir „kā avs, ko ved uz kaušanu, kā jērs cirpēja priekšā kluss, un viņš neatver savu muti” (sal.: Is 53,7; Apd 8,32). Tiesāts Jēzus vienīgi dažos vārdos norāda uz mūžīgo patiesību un savu identitāti; nediskutē un pārāk intensīvi sevi neaizstāv. No vienas puses var brīnīties par šādu stāju, jo kurš no mums, kad sastopas ar netaisnību un apsūdzību, uzbrukumiem un vajāšanu, nesteidzas sevi aizstāvēt un attaisnot? Bet no otras – nav par ko brīnīties, jo apcerēs par lūgšanu Olivdārzā bijām formēti redzēt tālāk, nekā uzbrukumi vai krīzes. Vārds: „...bet kā tad Raksti piepildītos, ka tam tā ir jānotiek?” (Mt 26,54) liek mums, kā saka, „piecelties kājās”. Tādējādi Rožukroņa lūgšana atkal un no jauna var uzdot jautājumu konkrētos manas un tavas dzīves apstākļos: **cik tālu es redzu jēgu tam, kas notiek, un kādu lēmumu man un tev vajadzētu pieņemt vai kam padoties saskaņā ar ticības gaismu (Dieva Vārdu)?**

Nākamais punkts var mudināt pilnveidot savas sirdis izmeklēšanu. Kāpēc? Evaņģēlijs skaidri norāda, ka sasauktā tiesa nebija paredzēta, lai meklētu patiesību un spriestu taisnīgi, bet lai apstiprinātu iepriekšējo sirds spriedumu – nogalināt Jēzu. Tā pamats bija naids Jēzus pretinieku sirdīs. Un, protams, ka līdz tik nežēlīgai tiesai un slepkavībai veda ne-

ticīgo „sirds spiediens”, kas auga jau ilgāku laiku. Vairākās Evaņģēlija vietās var lasīt par farizeju, saduceju, herodiešu un citu greisirdību, cietsirdību un naidu.

Jau sv. Marka uzrakstītā Evaņģēlija sākumā atrodam: „Farizeji, izgājuši laukā, tūlīt ar Hēroda piekritējiem apspriedās, kā viņu nodot nāvē.” (Mk 3,6; sal.: Mk 11,18; 14,1 un citās vietās, piemēram: Mt, 12,14; J 5,18; 7,30; 10,33...)

Šķiet, ka līdz pasaules beigām labas gribas cilvēki varēs brīnīties: kā var sirds naidā aiziet tik tālu; kā tas vispār ir iespējams, ka Jēzū Kristū var apsūdzēt tik dāsnu, brīnumainu un dievišķu mīlestību; kā var apsūdzēt, atmet un vēlēties nonāvēt Dievu?!? Viena no atbildēm ir paslēpta Dieva Vārdā, ko izteica Dievišķais Mācītājs un Dieva Dēls: „Es esmu dzimis un esmu pasaulē nācis tādēļ, lai liecinātu patiesību. Katrs, kas ir no patiesības, dzird manu balsi.” (J 18,37)

Pētot sv. Jāņa Evaņģēliju, pārsteidz, cik bieži tajā runāts, ka Jēzus vai Viņa kalpi **tika sūtīti dod liecību par Patiesību** (sal.: 3,33; 5,31.33; 8,13.14.17; 18,37; 19,35; 21,24!). Jā, vārdu „Patiesība” jāraksta ar lielo burtu, jo ar to domāta vienīgā, objektīvā un mūžīgā (transcendentālā) patiesība par Dievu, cilvēku un visas radīšanas jēgu. Te nav runa par patiesību 2+2=4 līmenī vai, ja ārā ir ziema, tad, atbilstoši laika apstākļiem, izejot no mājām, ir silti jāapgērbjas. Kāds var pajautāt: kāpēc tad tas izraisīja tik nopietnas sekas, ka aizveda līdz pat Dieva Dēla krustā sišanai?!? Tas tāpēc, ka **Pateicība ir tāda, kāda ir. Cilvēkam vajadzētu to atpazīt un atzīt.** Protams, ja runājam par Patiesību, kura istenojas dzīvē un mūžībā, nevis tikai

matemātikas vai bioloģijas nozarē, tad nepietiek ar kādām filozofijām, spriedumiem un diskusijām. Patiesībai vajag pielāgot savu sirdi un dzīvi. Bez tā – kā labi noprotam – tas, kas nemeklē un nemeklēs patiesību, mierā pastāvēt nevarēs. Tā sirds, dzīvojot lepnībā, tas ir, bez patiesības par sevi, citiem vai Dievu, dzemdēs greisirdību un naidu (uz sevi, līdzcilvēkiem vai pat Dievu). Tādēļ šāda sirds kļūst akla un meklē ļaunumu līdz pat slepkavības veikšanai. Kādreiz to ļoti vienkārši skaidroja Jēzus: „Es jums teicu (ka esmu Kristus), bet jūs neticat. Darbi, kurus es daru sava Tēva vārdā, tie liecina par mani. Bet jūs neticat, jo jūs neesat no manām avīm. Manas avis klausās manā balsī, es tās pazīstu, un viņas man seko.” (J 10, 25-27) Cerams, ka šai gaismā saprotam, **cik nopietni un svarīgi ir „lasīt” savu sirdi, pārbaudīt to un pārliecināties, vai cenšos pastāvēt Patiesībā un pielāgot tai visu savu dzīvi. Jo tas nesis labus, brīnišķīgus augļus.**

Atgriežoties pie teksta par Jēzus tiesu, mēs labāk saprotam, kāpēc Jēzus nediskutē, piemēram, ar pārmetumu: „Viņš sacīja: es varu nojaukt Dieva templi un trijās dienās no jauna to uzcelt.” (Mt 26, 61) Tā ir objektīva un dievišķa patiesība, ko Viņš labi zināja, bet kura bija kā izaicinājums tiem cilvēkiem, lai to atzītu. Vēl viens skaists teksts, kas norāda, cik svarīgi pārbaudīt savas sirds domas un to, kā cenšamies pastāvēt istajā patiesībā, nevis savās iedomās, projekcijās vai interpretācijās, atrodam sv. Jāņa Evaņģēlijā (11, 45-48). Izlasot jādodomā, vai tas neizskatās smieklīgi, ka šie cilvēki pat nepieļāva citu turpmāko notikumu versiju? Kā Evaņģēlija lasītāji – vai jūs kādreiz esat vēlējušies sev un viņiem piedāvāt šādu domāšanas virzienu: „Šis cilvēks dara daudz zīmes. Ja mēs viņam tā ļausim, tad visi ieticēs viņam, un pat romieši ieticēs. Tad Dievs svētīs gan mūsu tautu gan romiešus!?”

Kānas lekcija (sal. J 2,1-11) taču veda gan pie ticības, gan brīnumiem un to cilvēku laimes, kuri piekrita Patiesības vadībai!!! Arī Apustuļu darbi bagātīgi liecina par to, kāda svētība nāca pār pagānu tautām, kuras ieticēja!!!

Pamazām noslēdzot, gribas atgādināt, ka cilvēku attiecībās viens no galvenajiem rīkiem, kā meklēt patiesību, atzīt to un pieņemt tai atbilstošus lēmumus, ir **dialogs**. Tas pats notiek attiecībās ar Dievu, kaut parasti to saucam par lūgšanu. Protams, te nemaz nav domāta lūgšana, kad cilvēks kaut ko skaita un necenšas sadzirdēt Dievu. Tā ir lūgšana, kur – ja arī tiek skaitīta kā apstiprināta lūgšanu forma – tās uzdevums ir palīdzēt sadzirdēt Dieva kluso balsi un izprast Viņa piedāvājumus. Tādāt centisimies būt atvērti dialogam, lai sadzirdētu savu, otra cilvēka un Dieva sirdi, lai atzītu Patiesību, kura sniedzas līdz pat mūžīgajai dzīvei.

Lai Dievs mūs svētī: †

Priesteris
Pāvils Kamola

Pāvils Kamola
RIEKSTIŅŠ

Milzīgā pasaule,
neaptverami plašumi,
varenie cilvēki
un viņu spēcīgie darbi...

Bet manas sirds riekstiņš
gaida un guļ Tavā delnā.
Tā serde nemitīgi ilgojas
kļūt par torti dzimšanas dienai.

Pēc svinēšanas
paliks garšas atmiņa
un jautājums par autoru.
Neviens nejautās par riekstiņu,
tomēr nekas neaizvietos tā garšu...

IZCĪNĪT SAVU DIEVNAMU

Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīca ir jaunākais dievnams pilsētā, tas iesvētīts 2001. gadā. Jūlijā tika atzīmēta baznīcas 19 gadu jubileju, taču ne visi draudzes locekļi zina, ka šī dievnama tapšana nebija viegla un bez alūksnietes **Elizabetes Antoņinas Viksniņas** (attēlā) pūliņiem baznīcas, iespējams, varētu arī nebūt.

Nāk no ticīgās Latgales

Šogad Elizabete Antoņina Viksniņa (turpmāk tekstā: Antoņija, kā viņu dēvē arī draudzes locekļi) svinēja savu 89 gadu jubileju. Viņa ir dzimusi Ludzā un pirms pārcelšanās uz Alūksni ilgu laiku dzīvoja Rugāju pagastā. Antoņija ir katoliete jau kopš bērnības.

„Jau maziņa gāju mammai pie rokas uz baznīcu un pat pirms skolā iešanas biju iemācījies lasīt no lūgšanu grāmatas. Kad mamma vērpa, man bija jālasa priekšā,” atceras Antoņija.

Mīlestība un darba gaitas

Uz Alūksni viņu atveda mīlestība, jo šeit sāka strādāt viņas vīrs Valdemārs. „Strādāju pastā. Tur bija jāstrādā arī svētdienās, un man ļoti pietrūka dievkalpojumu. Bija jāstrādā Ziemassvētkos un citos svētkos. Es gan darbā Ziemassvētku laikā dziedāju baznīcas dziesmas, un kolēģi teica, ka viņiem pat skudriņas skrējušas pāri,” teic Antoņija. Šis taču bija laiks, kurā par savu ticības pārliecību varēja tikt arī sodīts, taču Antoņija ateistiskajam režīmam ciniņās preti, kā nu varēja.

Ģimene un bērni

Ģimenes dzīvē Antoņija un Voldemārs audzināja trīs bērnus.

„Bērnus skolā gribēja uzņemt te oktobrēnos, te pionieros. Es teicu, ka neļaušu saviem bērniem stāties šādās organizācijās, tad man prasīja, kāpēc. Mēģināju atrunāties ar to, ka oktobrēniem vajag ļoti

labas sekmes, bet maniem bērniem tādas vēl nav, turklāt bija arī pa kādai piezīmei. Taču galu galā, man nezinot, bērnus uzņēma pionieros. Reiz kādā darba sapulcē saņēmu pārmetumus, ka neesmu gribējusi, lai bērni ir pionieros, kaut bērniem skolā ir labas atzīmes. Pārmeta arī to, ka nemazgāju bērnu sarkanos lakatiņus. Tad piecēlos kājās un teicu, ka sarkanās lupatas nekad neesmu mazgājusi un netaisos to darīt, un galu galā mani bērni tika uzņemti pionieros bez manas ziņas – kas viņus uzņēma, tas lai kaklautus mazgā. Pēc šī teiktā no darba biedriem saņēmu apļausus, ka tik drosmīgi ko tādu varēju pateikt,” atceras Antoņija.

Ilgas pēc baznīcas

Problēmas ar dzelzaino varu viņa izjuta arī tad, kad sāka apzināt, cik katoļu ir Alūksnē un kādā veidā viņus pulcināt kopā. „Ap sešdesmito gadu dekānam Jāzepam Mičulim Gulbenē stāstīju savu dzīves gājumu un to, ka man Alūksnē ļoti pietrūkst baznīcas un nevaru vienmēr izbraukāt uz tuvākajām baznīcām. Viņš ieteica, ka tas jādara zināms bīskapam Rīgā un mums noteikti kaut kas sanāks.” Iesākumā bija jāsavāc paraksti, cik Alūksnē ir katoļu un uz laiku to bija aptuveni sešdesmit. Tad paraksti bija jāiesniedz Rīgā. „Kas notika pēc tam? No Rīgas atbrauca Latvijas komunistiskās partijas pirmais sekretārs Jānis Kalnbērziņš, partijas komitejas priekšnieks no Alūksnes, un policija mani aicināja uz nopratināšanu,” atceras Antoņija. Viņu pratināta divas ar pusi stundas, un pratināšanas laikā teikta, ka Dieva taču nav. „Par pratināšanu uzzināja arī dekāns Jāzeps Mičulis un atbrauca uz Alūksni. Es tikai redzēju viņu pa logu, kā viņš

visu šo laiku staigāja un skaitīja Rožukroni. Man prasīja, vai grasāties celt baznīcu un teica, ka Dieva taču nav, bet es mēģināju viņus pārliecināt par pretējo. Pēc pratināšanas tik un tā šķīrāties kā neticīgie ar ticīgo. Visas šīs pratināšanas laikā uz jautājumiem man Dievs sniedza atbildes,” teic Antoņija. Par laimi nekādu sodu Antoņijai neuzlika, taču baznīcas celšanas plānošana un vietas meklēšana uz laiku bija jāatliek.

„Par pratināšanu uzzināja arī dekāns Jāzeps Mičulis un atbrauca ātri uz Alūksni. Es tikai redzēju viņu pa logu, kā viņš visu šo laiku staigāja un skaitīja Rožukroni.

Man prasīja, vai grasāties celt baznīcu, un teica, ka Dieva taču neesot, bet es mēģināju viņus pārliecināt par pretējo.”

Sapnis tiek īstenots

Līdz mierīgāku laiku sagaidīšanai Antoņija Alūksnē divreiz mēnesī organizēja Svētās Mises norisi. Dievkalpojumi notika dažādās vietās, un uz Alūksni brauca dažādi priesteri, pārsvarā no Gulbenes.

„Vēlāk atkal sākām aktīvāku baznīcas celšanas plānošanu. Mums pilsētas izpilddomnieces priekšniece vispirms atteica, sakot, ka pilsētā nav rūmes. Es raudāju un teicu, vai tiešām uz

Dieva radītās pasaules nav rūmes katoļu dievnamam, bet nekas nemainījās. Tikai pēc puča laika izdevās ko pavirzīt tālāk. Balvu draudzes priesteris Jānis Bārtulis brauca divreiz nedēļā uz Alūksni, ciniņām, meklējām vietu, apbūves gabalu, kur celt baznīcu. Kopumā pie mums šai laikā pirms baznīcas uzcēlšanas bija braukuši teju 12 dažādi priesteri. Beigu beigās baznīciņu uzcēla, un esmu ļoti priecīga un pateicīga,” uzsver Antoņija. Viņa teic, ka pats svarīgākais, lai šodien uz baznīcu atnāktu cilvēki, kuri nekad tajā nav bijuši. „Pēc divām vai trim reizēm cilvēkus pašus sāks vilkt uz baznīcu, un Dievs visu sakārtos un palīdzēs,” pārliecību pauž Antoņija.

Diāna Lozko, autores foto

SVĒTCEĻOJUMS "MADONA – AGLONA 2020"

7. augustā pēc Svētās Mises svētceļnieku grupa no Madonas katoļu baznīcas dārzā uzsāka gājieni uz Aglonas bazilikas. Maršrutu veidoja un grupu vadīja **Dāvis Ozoliņš** (attēlā pirmais no kreisās). Lūk, Dāvja paustais: – No Madonas izgājām 52 svētceļnieki, Aglonā iegājām 61 svētceļnieks. Septiņās dienās mērojām 154 km. Priesteris Māris katru dienu pieaugušajiem, bet māsa Gunta – bērniem vadīja katehēzi par kādu no tikumiem un netikumiem. Veneranda, Valentīna un Jānis rūpējās, lai trīsreiz dienā svētceļnieki baudītu siltas un gardas maltītes. Saulei spoži spīdot, izdživojām intensīvu lūgšanu dzīvi, piedaloties Svētajā Misē, slavējot, apcerot, daļoties. Divdesmit seši bērni bagātināja grupas ikdienu ar saviem stīkiem un mazajiem niķiem. Ceļā sastapām daudz labas gribas cilvēku. Iznāca būt arī laikā un vietā, kur izcēlās ugunsgrēks, un kopīgiem spēkiem to likvidēt. Pateicība Dievam par saņemtajām žēlastībām!

Santa Jaujeniece: – Draudzes svētceļojumā uz Aglonu devos pirmo reizi. Tajā vēlējos doties jau sen, bet kā daudz bērnu mammai man šis sapnis bija jāatliek. Beidzot viss sakārtojās, lai ar abām meitiņām varētu doties ceļā. Svētceļojumā pazudu laikā un telpā. Sajuka dienas un koordinātes. Bija tikai ceļš, kurš jāiet. Un tas bija bezgalīgi skaists – veda cauri mežiem, kalniem un ielejām, cauri kviešu laukiem un siena pļavām. Un dabas pilnībā uzplauka arī cilvēciskais skaistums. Bija tik brīnišķīgi izjust kopieni, kurā viens par otru rūpējas un atbalsta, kurā var iegrimt dziļās un

patiesās sarunās, ir smalks un skaists humors. Tomēr vēl nozīmīgāks un skaistāks bija Dieva maigais pieskāriens klusā sarunā ar Viņu, slavas dziesmās, Svētajā Misē un katehēzēs. Svētceļojumā bijām sadalīti vairākās grupās. Otrajā dienā manai grupai

bija pienākums nest karogu un krustu. No rīta izdomāju, ka nesīšu krustu un pārdomāšu savus grēkus un ciešanas, bet pie krusta netiku, to paņēma kāds cits. Karogu, kas bija, manuprāt, maznozīmīgāks, man gan deva, un to nesu gandrīz visu dienu. Sākumā mazliet dusmojos par to, bet vēlāk sapratu, ka svētceļojumā visam ir nozīme – arī šim notikumam ar karogu, kas ir uzvaras un apliecinājuma jeb piederības simbols. Man bija jāpieņem karogs jeb tas, ka Dievs svin savu uzvaru arī caur manu dzīvi, ka Dievs vispirms vēlas man dāvēt savu Mīlestību, kura ir jāpieņem. Vispirms bija jāapliecina sava piederība Kristum Karalim un Madonas draudzei, tikai tad varēju izvērtēt savus grēkus. Šī mazā doma man sagrieza pasauli, kurā ieplūda bezgalīgi skaista Mīlestība! Esmu pateicīga Dievam un visiem, kas organizēja un līdzdzīvoja ļoti, ļoti skaisto svētceļojumu!

Sonora Saulīte: – Man svētceļojums ir kā lādiņš visam gadam, kad dodos pie Dievmātes uz Aglonu ar noteiktu mērķi, nodomu. Emocijas, kad beidzot iegājām Aglonā, ir neapraķstāmas. Doties svētceļojumā šoreiz mani motivēja paziņojums, ka būs mācība par tikumiem un netikumiem. Lielu paldies saku priesterim Mārim un virtuves komandai. Slava Dievam!

GULBENES SVĒTCEĻOJUMS AR MĪLESTĪBAS TURBĪNĀM

Kā mazas turbīnas, kas ražo mīlestību, Dieva gaismas apgaismoti, devāmies svētceļojumā. Nu jau piekto gadu no Ogres pievienojos Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudzes izlasei, par ģimeni kļuvušiem Dieva bērniem. Tas ir neatsverams laiks būt kopā, dalīties, mīlēt Dievu un iet lūgšanas dziļumā. Mācījāmies sevi no jauna iepazīt, pārveidot, arī laužt un izprast, mīlēt savu būtību, uzrunāt sevi Dieva bērnu.

Vai sanāca? Jā! Radās jauni eksistenciāli jautājumi, notika konferences par kāpšanu ticības kalnā, sevis veltīšanu Dieva gribai.

Es šo putekļaino, svelmaino, asaru, nožēlu, krišanas un celšanās laiku nesu kā pateicību Vissvētākajai Jaunavai Marijai. Ar slavēšanu, pateikšanos un godināšanu, jaunu savas dzīves restartu.

Šis gads atnesa jaunus pārbaudījumus prātam, sirdij, dvēselei, ieviešot korekcijas domāšanā par mūžīgo dzīvi, jo visa pasaule satikās ar jaunu izaicinājumu vīrusa Covid-19 veidā. Redzēju, kā cilvēki salūzt, pārdzīvo bailes, izjūt neizpratni par nākotni, bet tam līdzās bija arī vienaldzības un bezatbildības vilnis – mēs esam tik dažādi! Tikai pašlīvība uz Dievu un Viņa mīlestību uz radību deva pārliecību par Dieva apredzību uz mums, spēku, drosmi stāvēt šim bailēm pāri, ticot uz Jaunavas Marijas sargājošo mīlestību, ietērpjoties Viņas aizsargmēteli. Visi tikām apstādināti bezjēdzīgajā dzīves skrējienā, lai pārdomātu savu esamību. To, kurā punktā pašlaik atrodos ceļā uz mūžību. Lūk, jautājums katram.

Ejot svētceļojumā, es vēlreiz izvērtēju

ši laika ieguvumus un atziņas. Pārdomāju, kas mani dara stipru, mierīgu, lai pašlīvībā izturētu. Ar savu brīvo gribu Dievam devos rokās kā māla pika, lai Viņš mani mica un pārveido pēc Sava prāta. Lai virpo uz ripas par trauku, kurā pildīt žēlastības.

Ar maigām rokām Viņš pieskārs, veidoja sarežģītāku rakstu, virsū lēja žēlastības lietu, lai trauks neizzūst un nesaplaisā. Lūdzu, lai mālā atstāj arī kādu akmentiņu, kas neļauj būt perfektai, augt augstprātībā, lai būtu ko slīpēt un vaskot, un lai varētu ļauties arī krāsu eksplozijai.

Tēvs Marija-Eugēnijs no Bērna Jēzus ir teicis: „Sevi atdot nenozīmē sevi iznīcināt, bet gan atsacīties no sevis, lai Dievs būtu Kungs un varētu darīt visu, ko Viņš grib.”

Ko Dievs gribēja šajā svētceļojumā? Lai mūsu mīlestības turbīnu grupiņa augtu pateicībā uz Kungu. Lai ieklausītos viens otrā, saprastu un sajustu viens otru. Lai kopā uzspēlētu volejbolu, iepriecinātu cits citu ar pankūku vakaru, kopā smietos un kopā kristu Sakramenta priekšā. Lai paciestu viens otru, noslaucītu viens otram asaras, teiktu, cik ļoti Dievs mūs mīl, un galvenais – lai ieraudzītu viens otru Jēzu!

Šķiet, tas arī izdevās! Bijām maza un mīlestības piepildīta grupa, tikai septiņpadsmit! To varējām paveikt mūsu garīgajā pavadībā – kopā ar Gulbenes draudzes prāvestu Pāvilu Kamolu. Milzīga pateicība par blakus būšanu, dāvāto sirds mīlestību, izzinošajām konferencēm, prāta un dvēseles izglītošanu Svēto Rakstu atklāsmēs.

**Santa Purmale,
Andreja Jankovska foto**

VESELĪGAS ATTIECĪBAS ĢIMENĒ

12. jūlijā pēc trīs mēnešu pārtraukuma Madonas katoļu draudzes ģimenes sanāca kopā uz tikšanās baznīcas dārzā, kas ik vasaru mūs priedē ar ķiršu ogām. Ķirši ir ļoti vērtīgi, jo satur B grupas vitamīnus, karotinoīdus, C vitamīnu, kā arī tādas minerālvielas, kā kāliju, kalciju, magniju, fosforu, cinku, varu un nedaudz dzelzi. Šīs ogas noteikti nāk par labu mūsu veselībai, savukārt ģimeņu tikšanās laikā pārrunājam to, kas ir veselīgas attiecības. Laulībā kopā savienojas divas dažādas un atšķirīgas personības. Veselīgas attiecības – tā ir spēja būt kopā, veselīga tuvība, kas pastāv tad, kad mēs kaut ko svarīgu spējam darīt kopā, taču tajā pašā laikā pastāv kas tāds, ko darām atsevišķi. Mums ir laiks, kad sanākam kopā (pie galda, baznīcā), bet tajā pašā laikā katrs izdzīvojam kaut ko savu, katram ir savas aizraušanās, hobijs, darbs. Tas attiecas gan uz pieaugušajiem, gan bērniem.

Laulībā nevar iztikt bez problēmām un strīdiem, taču galvenais, kas raksturo veselīgas attiecības, ir tas, vai cilvēki ir gatavi augt un attīstīties. Veselīgām attiecībām ir raksturīgs autentiskums, kad tas, ko mēs sakām, saskan ar to, ko mēs do-

mājam. Ģimenei ir jābūt vietai, kurā drīkstam izrādīt savas jūtas un emocijas, arī negatīvās, bet tās ir jādzīvo tā, lai attiecības augtu, nevis tiktu grautas. Veselīgas attiecības ir spēja lūgt, nevis pieprasīt. Ja vīram pirmajā vietā nav Kristus, tad šādam vīram ir grūti paklausīt. Labāk ir mācīties lūgt un meklēt sadarbību, tādā veidā iegūstot autoritāti, nekā pieprasīt un uzskatīt paklausību pašu par sevi saprotamu. Labas attiecības raksturo veselīga atbildības sadalīšana starp ģimenes locekļiem, atbilstoši viņu vecumam un statusam. Veselīga un Dieva iestādīta kārtība ir tā, ja pirmajā vietā ir attiecības ar Dievu, otrajā vietā – attiecības ar laulāto, trešajā vietā – attiecības ar bērniem, un tad seko attiecības ar vecākiem, brāļiem, māsām un draugiem. Ja mēs šo hierarhiju spējam uzturēt, tad arī ģimenes mehānisms funkcionēs veselīgi un produktīvi. Veselīgās attiecībās dominē atbalsts, nevis kritizēšana. Vairāk jācenšas uzsvērt to, kas mūsos ir labs, jāatgādina, ka paliksim kopā, ka tiksim galā ar problēmām, ka visu spēsim pārvarēt kopā.

Agnese Liepiņa

VĪRIEŠA LOMA UN VĪRIŠĶĪBA

Vīrieša loma sabiedrībā nereti saistās ar dažādiem stereotīpiem. Vīrietis nedrīkst būt pārāk emocionāls vai nedrīkst vispār izrādīt savas jūtas, nedrīkst būt vājš, viņam vienmēr jābūt spēcīgam. Šie stereotipi skar ne tikai draudzes locekļus, bet arī priesterus, kuri pakļauti izdegšanas sindromam gan lielās darba slodzes dēļ, gan tādēļ, ka uz viņiem dažādi stereotipi attiecas dubultā. Kā atrast vidusliniju starp cilvēcisko un garīgo, kā ļaut vīriešiem draudzē justies brīvāk un nebaidīties atklāt arī savus ievainojumus? Kristīgā psiholoģe Ina Grasmāne uzsver, ka vīriešu lielākais izaicinājums ir prasme runāt par savām jūtām. “Jūtu pasaule nav atkarīga no vīrišķības vai sievišķības, taču sievietēm runāšana par emocijām ir dabiska vajadzība, turpretī vīriešiem šī māka sevi ir jāattīsta. Protams, ja vīrieši būtu tik emocionāli un uz jūtām vērsti kā sievietes, viņi nevarētu darīt savu darbu, bet jūtu apzināšana ir jāmācās, lai vīri būtu laimīgi un lai būtu laimīgas viņu ģimenes.” I. Grasmāne atzīst, ka mūsdienu pasaules kultūra vīrietim diktē savu toni, kurā vīrietim ir jākonkurē, jānocietinās, jāizskatās citu acīs gudram un tamlīdzīgi.

„Liels izaicinājums ir palikt saskaņā ar savu sirdi. Vīrieša spēks slēpjas atvērtībā un kontaktā ar savu sirdi, jo tieši šādā veidā mūs sastop Dievs.” Psiholoģe uzskata, ka sevis iepazīšana ir garīgs ceļš un garīgi inteliģents cilvēks prot strādāt ar sevi. Viņš pazīst sevi, lūdzas, trenējas – visi taču esam aicināti iet savas dzīves svētceļojumu.

Alūksnes katoļu draudzes prāvests Ingars Stepkāns vēsta, ka tieši garīgais briedums raksturo cilvēka morālo un garīgo spēju. „Vīrišķība, manuprāt, izceļ trīs garīgās dimensijas jeb tikumus, un tie ir:

drosme, atbildība un uzticība. Priesteriskajā aicinājumā šie tikumi ir ļoti būtiski, jo priesterim jāuzņemas atbildība ne tikai par savu draudzes ģimeni, bet par uzticēto ticīgo dvēseļu pestīšanu.” Tas prasa daudz, taču I. Stepkāns apzinās, ka šos uzdevumus palīdz pildīt uzticīga kalpošana, mīlestība uz Dievu un Viņa Baznīcu. “Ir drosmīgi jāpieņem laikmeta izaicinājumi, sludinot Evaņģēliju pasaulei,” uzsver prāvests.

Kustības „Laulāto Tikšanās” atbildīgais Jānis Rešņa no Ērgļu katoļu draudzes piekrīt, ka vīrieši mēdz būt arī ievainojami. „Vīrieši arī raud! Es taču apzinos savas vājības, un vīrišķība izpaužas drosmē to nenoliegt. Vīrišķība noteikti ir gatavība uzņemties pienākumus, kā arī rūpes par savu ģimeni.” J. Rešņa uzsver, ka vīrietim ir jāatmaidzina sava sirds, un bez Dieva meklējumiem cilvēkā nekā būtiska īsti nav. „Ir vien pakulas, ja mēs cilvēkus vērojam no malas, bet Dievs mūs visus vēro no iekšpuses, Viņš redz mūsu sirdis! Arī es lūdzu, lai Dievs pārveido manu sirdi, un Dievs to dara caur ticību, Svētajiem Rakstiem, Svēto Misi un kalpošanu baznīcā. Nekur citur ārpusē šādas žēlastības iegūt nevar.” J. Rešņa piekrīt, ka pēc svētdienu dievkalpojumiem vienmēr iespējams ar draudzes locekļiem parunāt plašāk un apspriest sev svarīgas tēmas, taču to var izdarīt kalpošanā. „Ir Alfa kursi, „Laulāto tikšanās” kopiena, kur var sevi atklāt, jo šis process nav tik ātrs. „Laulāto tikšanās” ietvaros rīkojam rekollekcijas laulātajiem pāriem, to laikā ikviens var piedzīvot daudz skaista. Vīri pēc laika dalās ar atrasto un sev svarīgo.” J. Rešņa uzsver, ka ir būtiski nenocietināt savu sirdi, bet vienmēr ļaut tajā ienākt Dieva žēlsirdībai.

Diāna Lozko

VĒSTULE DRAUGAM

Sveiks, ceru, ka Tev klājas labi un izbaudi brīnišķīgo vasaru! Savukārt es esmu atklājusī sen aizmirstu nodarbi – rakstīt vēstuli ar roku. Vai Tev ir bijusi situācija, ka Tavas lūgšanas netiek uzklausītas tā, kā Tu gribētu? Un tad jūties apbēdināts, skumjš un dusmīgs? Es tāda biju pirms brīža, jo ļoti gribēju doties svētceļojumā uz Aglonu. Apmēram pusgadu par to domāju, lūdzu un gaidīju. Tomēr nē, man jāpaliek mājās!

Vai var iet svētceļojumā, paliekot mājās? Nekas cits jau neatlika. Šogad tas bija *sirds svētceļojums*, un man ļoti palīdzēja Radio Marija komanda, kas ik dienas raidīja tiešraides. Tāpat grāmatas. „Tīci, ka viss, kas notiek, pat niecīgākie sīkumi, ir Dieva apredzības ziņā, un tu visu pacietīgi panesi,” – citāts no pāvesta Franciska grāmatas „Pazemības ceļš”.

Reiz kāda sieviete saņēma vēstuli bez markas un atpakaļ adreses: „Šodien es tevi apciemošu! Jēzus.” Ko darīt? Jāsakārto māja un jānopērk sienstā, bet makā tikai pāris eiro. Sieviete steigšus devās uz veikalu un nopirka maizi, desu un cepumus. Mājup ejot, viņa satika divus seniorus, kas lūdza naudu, lai nopirktu ēdienu. „Naudas man nav, un pārtika vajadzīga pašai īpaša Ciemiņa uzņemšanai,” atbildēja sieviete un gāja tālāk. Pusceļā viņa apstājās un devās atpakaļ

pie sirmgalviņiem, lai atdotu nopirkto pārtiku. Pārņākot mājās, pastkastītē atrada vēstuli: „Paldies par garšīgajām desas maizītēm un cepumiem! Jēzus.” Tas ir viens no pārdomu stāstiem, ko klausījos Radio Marija raidījumā „365 iespējas, pārdomas katrai dienai kopā ar Munisi Lamberti”.

Kā vēl vienu pērli šai laikā saņēmu nezināma autora rakstītu grāmatu „Neziņas mākonis”, kas ir padomdevējs katram, kas vēlas medītēt. „Šajā dzīvē mīlestība ir vienīgais ceļš, kā sasniegt Dievu. Zināšanas nepalīdzēs.” „Dievs neprasa vairāk kā mēs spējam veikt vienā mirklī.” „Dievs tev dos vai nu visu, kas tev nepieciešams, vai pacietību iztikt bez tā.” Tā ir grāmata, kas kādu laiku dzīvos kopā ar tevi.

Labs atbalsts ikdienā joprojām ir Radio Marija. Labprāt klausos raidījumu „Priesteru katehēze”, un pēdējo pārdomu dzirdēju no priesteru Ronalds Melkera: „Tu vari pazaudēt telefonu, atslēgas, tikai nepazaudē „Mieram Tuvu” grāmatiņu!”

Vai es atgrieztos pusceļā pēc Dieva Vārda katrai dienai? Un cik bieži lasu Svētos Rakstus? Ar jautājumu pati sev pabeigšu šo vēstuli tev. Ar Dievu, mans Draugs! Lai Tevi pavada Dieva svētība, lai Dievs Tev dod mieru, sajūtamu vadību un garīgo atbalstu!

Sanita Solovjeva

„LAULĀTO TIKŠANĀS” DALĪBNIKI PULCĒSIES ĒRĢĻOS

29. augustā kustības „Laulāto tikšanās” dalībnieki pulcēsies vasaras izskaņas pasākumā Blaumaņa dzimtajās mājās „Brakos”. Pasākums domāts pāriem, kas izgājuši rekolekcijas vai bijuši saderināto, iemilējušos tikšanās norisēs. Kā informē Jānis Rešņa, pasākumam pieteikušies vairāk nekā 30 pāri. Gids pastāstīs par Blaumaņa dzimto vietu, notiks dalīšanās, būs iespēja doties „Braku” takās.

Savukārt uz Aglonu kustība „Laulāto tik-

šanās” devās 37 cilvēku sastāvā. Ērģļus pārstāvēja pieci cilvēki. Svētceļniekus vadīja priesteris Juris Jalinskis, un tas bija vienas dienas ceļojums no Bērzgales līdz Aglonai, mērojot 9 km. – Pārdomas, dalīšanās, konference, kopīgas pusdienas – ļoti piepildīts un svētīgs laiks, – komentē Jānis Rešņa. – Man patika arī pašā Aglonā, jo nebija tirgotāju un veikalu, nesmaržoja šašliki, varēja pilnībā pielūgt Dievu, pateikties Dievmātei.

Inese Elsiņa

LITURĢISKĀS MŪZIKAS DARBNĪCAS KURZEMĒ

Nelielā skaitā jūlija sākumā Saldus novada Griezē notika liturģiskās mūzikas darbnīcas „Jēzu, uzticos Tev!”. Darbnīcas vadīja poļu komponists Pāvels Bembeneks, pulcinot 25 dalībniekus no Madonas, Salaspils, Siguldas, Skrīveriem, Saldus, Kuldīgas, Grobiņas un Liepājas.

Jau vairākus gadus Madonas dekanāta draudžu cilvēki iesaistījušies liturģiskās mūzikas darbnīcās, ko izstrādā Liepājas sv. Dominika draudzes skolas vadītāja Kristīne Locika.

Interesanti, ka mēģinājumi vai precīzāk – rekolekcijas, kuras vadīja pasaulē pazīstamais poļu komponists un diriģents Pāvels Bembeneks, notika atjaunojamajā Griezes baznīcā. Tās ritēja zem brīvām debesīm, svaigā gaisā, jo templis Otrā pasaules kara laikā ir cietis un tikai pamazām baznīca

dien Kuldīgas Romas katoļu Sv. Trīsvienības baznīcā visi piedalījās Svētajā Misē.

– Ikreiz, atbraucot uz Latviju un dzirdot, kā latvieši dzied, esmu pārsteigts un sajūsmināts, – neslēpa komponists Pā-

vels Bembeneks. – Ir skaidrs, ka dziedāšana ir latviešu tautas identitātes sastāvdaļa.

– Mūzikas darbnīcu augļi ir prieks, miers, draugi, iepazītas Latvijas pilsētas, vietas un draudzes, – izdevumam vēstīja Ilze Murāne no Siguldas. – Jauki, ka esam no dažādiem novadiem, konfesijām, ka, braucot uz Kurzemi, varēju satikt savus četrus brālēnus (pērn Liepājā), krustmāti un māsiņu – šogad Kuldīgā. Nepārspējama ir mūsu Latvijas daba – šogad īpaši koši ziedēja magones un pāri visam – Dieva lielā Mīlestība. Jēzu, es uzticos Tev!

Vidū – komponists Pāvels Bembeneks.

no drupām tiek atjaunota. Iespējams, šī vide jo vairāk jāva apzināties un izdziedāt cilvēka ilgas pēc Dieva, visa pilnības mēra un devēja. Kontrasti taču bieži ļauj noskaidrot būtisko, un viss neparastais ir skaists pavadonis brīnuma dzimšanai.

Mūzikas darbnīcu dalībniekus viesmīlīgi uzņēma Griezes rekolekciju mājas saimnieks, mācītājs Atis Freipičs. Viņa ģimene rūpējās par maltītēm, viņš pats vadīja dievkalpojumu, ko papildināja darbnīcu dalībnieku dziedājums. Pāvela Bembeneka dziesmas latviešu valodā dalībnieki izdziedāja arī plašākai auditorijai, jo svēt-

– Mēs varējām piedalīties brīnumā, būt oāzē, zaļā pļavā pie skaidriem ūdeņiem, kur dvēselei atjaunot spēkus. Paldies visiem par drosmi Covid-19 laikā, paldies par atsaucību un mīlestību! – no savas puses pauda Kristīne Locika.

Jāpiebilst, ka komponists Pāvels Bembeneks jau piekritis iesāktu turpināt un savā kalendārā ierakstījis: Liturģiskās mūzikas darbnīcas „Jēzu, uzticos Tev!” Liepājā notiks 2021. gada 4.–10. jūlijam.

**Inese Elsiņa,
autores foto**

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000523546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks (t. 28470721)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Cesvaines Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks (t. 28470721)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

LŪGŠANA PIRMS JAUNĀ MĀCĪBU GADA

Kungs, atkal jauns skolas gads ir priekšā. Es pateicos par iespēju kļūt izglīotam un mācīties – tā ir privilēģija, kas daudziem pasaulē liegta.

Palidzi būt apzinīgam un uzmanīgam, lai svarīgais nepaslid garām.

Palidzi, lai manas prioritātes būtu sakārtotas tā, ka apšaubāmas aktivitātes nenovērs uzmanību un mani nodomi neapjūk. Palidzi būt cēlsirdīgam pret citiem, piedāvājot palīdzību, kur varu būt noderīgs. Lai visa gada

Erlīnas O'Salivanas zīm.

laikā es atcerētos, ka mans sargeņģelis, Tavi svētie un Tava svētā Māte ir vienmēr ar mani. Lai es atcerētos, ka patiesu baiļu gadījumos varu visas šīs grūtības gremdēt Tavas Vissvētās Sirds dziļumos, lai bažas nenomāc mani. Kas attiecas uz dāvanām, ko Dievs, mūsu Tēvs, ir devis, lūdzu, lai es būtu kā skanīga balss, kas patiesā uzticībā vienmēr teiktu slavu, godu un pateicību Tavam svētajam Vārdam! Āmen.

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Nora Kauliņa.

Uz vāka – Agra Veckalniņa foto.

Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.

Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,40 EUR.

Ikdienā noderīgas saites:

„Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.